

bringe en almindelig Udmattelse. Dette er ogsaa lykkedes den høitærede Krigsminister. Dersom jeg i samme Omfang som han skulde have oplæst Skrivelser, saa vilde jeg ikke have lagt Beslag paa 3 Quarteer, men rimeligviis paa 10 eller 20. Den høitærede Krigsminister førte os omkring i saamange Ting og — tillad mig at sige det — med saa liden Plan, at der er fulgt en almindelig Udmattelse deraf. Jeg har imidlertid det Haab, at baade Venner og Fjender skulle være blevne lige trættede, saa jeg endda nok tør lade det komme til en Afgjørelse nu idag med Hensyn til, hvad der ligger for. Den høitærede Minister har deels villet vente med at svare mig, og deels dog strax villet svare mig, og derved er han kommen til at gjøre sig skyldig i en Række af høist besynderlige Misforstaaelser, Misforstaaelser, som han vilde have kunnet undgaae, dersom han efter sit oprindelige Forsæt havde opsat at svare paa mine Bemærkninger, til de forelaae for ham, saaledes at han ikke kunde tage fejl. At gaae ind paa Enkelthederne heraf vilde være fuldstændig unyttigt i dette Dødblik, og jeg skal heller ikke gjøre det. Jeg skal holde mig til den rent almindelige Side af Sagen, og da navnlig henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed paa, at hvis jeg virkelig har været en „naturlig Raadgiver“ for Folk i denne Sag, da har det været deels paa Grund af min Stilling som deres Repræsentant i Folkethinget, hvilket altid medfører en vis Forpligtelse, deels som tidligere Ordfører for Folkethingets Udvalg om Demarcationsloven. Jeg har tillige anseet det for min Pligt at fungere som denne „naturlige Raadgiver“, saaledes at jeg har lagt an paa at undgaae Alt, hvad der kunde føre til en Kamp enten i eller udenfor Thinget, f. Ex. i de offentlige Blade, og det Raad, jeg har givet, har bestandig været dette: „Henvend Eder til Ministeren selv og gjør ham opmærksom paa, at han er ifærd med at begaae en Ubillighed; søg ham op og giv ham en Fremstilling af Forholdene, han er for fornøftig og velværende en Mand til at ville overfræde Noget, som kan bevijes at være reifærdigt.“ Dette Raad har jeg altid givet, det har jeg søgt at faae sat praktisk igennem; dersom det ikke er

lykkedes mig, veed den høitærede Minister, at jeg ikke er ene om at høre Skylden derfor. Den høitærede Minister veed nu ogsaa, hvorfor det ikke har kunnet falde mig ind i min Egenkab af Folkethingmand at henvende mig til ham angaaende Oplysninger af en eller anden Art, som jeg ikke er berettiget til at fordrø; thi det er ikke Stillingen for en Rigsdagsmand, at han kan gaae op til Ministeren og forlange, hvad Oplysninger der falder ham ind. Derved kunde jo Ministeren svare ved en Afvisning, for hvilken jeg ikke vil udsætte mig; han kunde svare: „Naar Thinget eller et Udvalg fordrer det, skal jeg være til Tjeneste, men jeg staaer ikke saaledes ligeoverfor den enkelte Rigsdagsmand, at han skulde kunne begjære sig Oplysning, f. Ex. om Skrivelser, som ere verledte imellem Magistraten og Krigsministeriet.“ Jeg har altsaa holdt mig forsigtig tilbage og ikke stillet nogen Fordring til den høitærede Minister, efterat det „naturlige“ Raad, som jeg havde givet mine Vælgere, havde vist sig at være saa overordentlig lidt frugtbringende. Nu har den høitærede Minister, efterat han saaledes taktisk havde marcheret frem og tilbage mange Gange passerende det samme Andragende uden dog at blive rigtig færdig med det, tilsidst vovet sig frem, høiet sin udstrakte Hals for Thinget og sagt: „Tør I vove at hugge til? Jeg har arbejdet under mit Ansvar, jeg har gjort min Pligt, jeg har ikke villet have, at et nyt Paskens ved Knippelsbro skulde forstyrre min Plans Fremtidsgoder, jeg har overfor Kjøbenhavns Commune, der multig ellers vilde gaae de private Grundetere for nær, med Energt og Kraft ryddet Gader, og lagt dem saaledes hen, at de umultig kunne blive liggende saaledes — Vilde I nu efter Alt dette misbillige mine Handlinger, vel, saa have I dermed et Ministeresske, og dersom man vil bringe Noget ind, saa lad det i det Mindste blive et Lovforslag og ikke et Udvalg; det er jo beqvemt nok for det ærede Medlem, nei, lad ham komme med et Lovforslag, saa er det Noget.“ Nu antager jeg dog, at Erfaringen allerede turde have vist, at det ikke er den nemmeste Veje at anbefale et Udvalg; et lille Lovforslag var langt hurtigere skrevet,